

Arrest

nr. 326 649 van 14 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Algerijnse nationaliteit en bent Soennitische moslim. U bent geboren op (...) in de stad Aïn Témouchet.

Op 23 à 24 jarige leeftijd huwde u met Z.(...) K.(...). Na acht à negen jaar huwelijk werd er bij hem terminale kanker vastgesteld, wat jullie ertoe bracht om de echtscheiding aan te vragen.

Na uw scheiding ging u alleen gaan wonen en ontmoette u uw buurman, M.(...) B.(...). Jullie werden verliefd op elkaar en hadden gedurende twee jaar geheime afspraken met elkaar. Uiteindelijk besloot M.(...) met u

te willen huwen en bracht hij zijn ouders daarvan op de hoogte. Zijn ouders stemden in met het huwelijk en zouden uw vader om uw hand komen vragen. Echter, M.(...) s broers verzetten zich tegen het huwelijk, omdat u gescheiden was en ouder dan M.(...) . Ze stelden hem voor een ultimatum: ofwel liet hij de trouwplannen varen, ofwel verliet hij de woning. M.(...) koos voor u en verliet het ouderlijk huis. Hij trok gedurende vijf à zes dagen bij u in. Toen zijn broers hierachter kwamen, brachten ze uw vader en broers op de hoogte. Uw broers accepteerde niet dat u samenwoonde met een man waarmee u niet gehuwd was en wilden u vermoorden.

Kort daarop vielen M.(...) s broers uw woning binnen en sloegen u. De politiediensten kwamen tussenbeide, waarna u werd overgebracht naar het ziekenhuis en een klacht indiende tegen M.(...) s broers. Vervolgens besloten u en M.(...) te verhuizen naar Sinia gelegen in de stad Oran waar jullie nog twee maanden bleven wonen. Tijdens jullie verblijf in Sinia werden M.(...) s broers gedagvaard om te verschijnen voor de rechtbank, maar ze negeerden deze oproeping, waardoor ze opgespoord werden door de politie. Via uw vader hoorde u dat M.(...) s broers van plan waren om u te vermoorden voordat ze gearresteerd zouden worden door de politie en hij zei dat u en M.(...) het land moest ontvluchten. In 2015 reisde u samen met M.(...) naar Frankrijk waar jullie tien jaar woonden en religieus huwden.

Na jullie vertrek werden M.(...) s broers gearresteerd en kregen ze een gevangenisstraf van twee jaar. Jaren later reisde M.(...) s broer, A.(...) , naar Frankrijk en nam M.(...) mee. Zes maanden geleden reisde u naar België om M.(...) te komen zoeken bij een vriend in Charleroi maar toen hoorde u dat hij in Duitsland zat en gehuwd was met een andere vrouw. M.(...) verbrak daarna alle contact met u.

Tijdens uw verblijf in België kwam u driemaal in contact met de politiediensten, telkens naar aanleiding van betrapting op heterdaad bij winkeldiefstal. Op 6 januari 2024 werd u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, en een inreisverbod van drie jaar. U gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op Belgisch grondgebied. Op 11 januari 2024 werd dit bevel bevestigd, maar ook hieraan gaf u geen gevolg. Op 29 september 2024 werd opnieuw een bevel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd, ditmaal met het oog op verwijdering. U werd daarbij overgebracht naar het gesloten centrum in Holsbeek teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Uw repatriëring was voorzien, maar moest worden geannuleerd nadat u op 14 maart 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie voor van de eerste pagina van uw Algerijns paspoort.

B. Motivering

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voor versnelde procedures.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, en het feit dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een gevaar voor de nationale veiligheid of voor de openbare orde vormt, of het feit dat u onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast doordat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande uw identiteit en uw nationaliteit. Tijdens politiecontroles op 5 januari 2024 en 11 januari 2024 gaf u de naam A.(...) B.(...) op, wat achteraf een valse identiteit bleek te zijn. Pas tijdens de politiecontrole van 28 september 2025 maakte u uw echte naam bekend (zie blauwe map stuk 1). Met betrekking tot uw nationaliteit legde u wisselende verklaringen af: soms gaf u aan de Algerijnse nationaliteit te hebben en soms de Marokkaanse (zie blauwe map stuk 1). Gevraagd naar een verklaring hiervoor gaf u aan dat u niet goed Frans spreekt, wat leidde tot miscommunicatie met de politiediensten. U stelt dat u sprak over uw vriendin A.(...) B.(...) , maar dat de

politiediensten haar naam ten onrechte als de uwe noteerden (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan echter niet geaccepteerd als verschoningsgrond. In de politieverslagen werd er namelijk geen melding gemaakt van taalproblemen.

Daarnaast moet er ook vastgesteld worden dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden aangaande de datum van uw aankomst in België. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u dat u slechts zes maanden geleden bent aangekomen in België terwijl uit politieverslagen blijkt dat u zich al minstens sinds 5 januari 2024 op Belgisch grondgebied bevond, omdat u toen voor het eerst in contact kwam met de Belgische politiediensten (Verklaringen DVZ, 20.3.2025, vraag 33, CGVS, p. 8, zie blauwe map stuk 1).

Verder kon worden vastgesteld dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Algerije reeds in 2015 zou zijn ontvlucht omwille van de door geschetste problemen en u gevestigd had in Frankrijk. Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat u tien jaar lang illegaal in Frankrijk hebt verbleven en er nooit een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Gevraagd naar de reden hiervoor beweert u dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een procedure om internationale bescherming aan te vragen. U stelt bovendien dat er een medische fout werd gemaakt tijdens een operatie in Frankrijk, waarna u werd beloofd dat u verblijfsdocumenten zou ontvangen indien u gedurende zes jaar geen problemen zou veroorzaken in Frankrijk. Deze documenten heeft u uiteindelijk echter nooit gekregen (CGVS, p. 7 – 8). Deze uitleg kan niet als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard. Het lijkt onwaarschijnlijk dat niemand u in Frankrijk ooit geïnformeerd heeft over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielpprocedure.

Ook tijdens uw maandenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en telkens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, diende u nooit een verzoek om internationale bescherming in (zie blauwe map, stuk 1). U kan niet stellen dat u op dat moment niet op de hoogte zou zijn geweest van deze procedure, aangezien de politiediensten u op 5 januari 2024, 11 januari 2024 en 28 september 2024 expliciet vroegen of u een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België of in een andere Europese lidstaat, waarop u telkens 'neen' antwoordde (zie blauwe map stuk 1). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u pas 10 jaar na uw vertrek uit Algerije en slechts nadat u werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, ondermijnt in sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en ondersteunt dat u dit verzoek slechts indiende om repatriëring te vermijden.

Daarnaast legde u ook geen geloofwaardige verklaringen af over uw asielmotieven.

Het is niet aannemelijk dat de mening van M.(...)s broers doorslaggevend zou zijn geweest in de beslissing of M.(...) met u mocht huwen, aangezien zijn vader reeds toestemming had gegeven. Wanneer u werd gevraagd om welke reden zijn vader geen controle zou hebben gehad over zijn zonen antwoordde u dat hij al een oude man was, wat geen overtuigende verklaring is (CGVS, p. 10-11, 13). In een islamitische context wordt de vader immers beschouwd als het hoofd van het gezin, en is zijn mening doorslaggevend bij belangrijke familiale beslissingen zoals een huwelijk. De mening van de broers zou pas relevant worden als de vader overleden of afwezig was, wat op het moment van het voorgenomen huwelijk niet het geval was.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u fysiek werd aangevallen door de broers van M.(...). U stelt weliswaar dat u een klacht indiende bij de politie, maar u kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen. Evenmin slaagt u erin overtuigende verklaringen af te leggen over de reden waarom dit bewijs ontbreekt.

Zo verklaarde u dat er een kopie van de klacht zou zijn bij uw vriendin A.(...) a in Frankrijk, maar dat zij geen contact meer met u mag opnemen van haar echtgenoot, omdat u in een gesloten centrum werd geplaatst (CGVS, p. 5). Deze verklaring is niet overtuigend. Het is weinig geloofwaardig dat u bij uw vertrek uit Frankrijk bewust essentiële documenten, zoals een bewijs van een klacht wegens fysiek geweld, zou achterlaten bij een vriendin, zonder zelf over een kopie te beschikken. Van iemand die stelt ernstige problemen te hebben gehad in haar land van herkomst, mag immers worden verwacht dat zij dergelijk bewijsmateriaal zorgvuldig bewaart en meeneemt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u ook dat u na uw gehoor bij de DVZ, toen er u gevraagd werd naar een bewijs van de klacht, contact zou hebben opgenomen met uw stiefmoeder in Algerije, die beloofde naar het politiecommissariaat te gaan om het document in orde te brengen. U zou haar echter daarna niet meer hebben kunnen bereiken (CGVS, p. 5). Ook deze verklaring is weinig overtuigend. Gezien het belang en de onmiddellijke noodzaak van het document, is het niet geloofwaardig dat u en uw stiefmoeder geen duidelijke afspraken zouden hebben gemaakt over hoe het verdere contact zou verlopen.

Bovendien bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat M.(...) s broer, A.(...) , naar Frankrijk zou zijn gereisd om M.(...) mee te nemen, dat u vervolgens alleen naar Charleroi zou zijn gegaan om hem te zoeken, en dat u daar vernam dat M.(...) zich in Duitsland bevond en intussen met een andere vrouw gehuwd was (CGVS, p. 8). Uit het arrestatiebevel van 11 januari 2024 blijkt dat M.(...) B.(...) op straat werd aangehouden door de politiediensten. Bij controle werd vastgesteld dat hij zich illegaal op het grondgebied bevond en in het bezit was van drugs en een som geld. Op zijn telefoon trof de politie facturen aan die naar u waren verstuurd, evenals een adres. Naar aanleiding daarvan werd een huiszoeking uitgevoerd op dat adres, waar u werd aangetroffen. Tijdens de huiszoeking werden ook gestolen goederen aangetroffen (zie blauwe map stuk 2). Deze elementen wijzen erop dat u zich samen met M.(...) illegaal op het grondgebied bevond, wat opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met M.(...) s broers kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw zogenaamde problemen met uw eigen broers die daaruit voortvloeiden.

Daarnaast gaf u aan zelf nooit problemen te hebben ondervonden met de autoriteiten (CGVS, p. 13). Uw verklaring dat in Algerije de mensenrechten worden geschonden, blijft een algemene stelling die u niet concretiseert of onderbouwt met persoonlijke ervaringen (CGVS, p. 15). Aangaande gebrek aan werkgelegenheid in Algerije waarnaar u verwijst moet er vastgesteld worden dat dit geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 15).

Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Algerije dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen (CGVS, p. 7 en 8) moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van de eerste pagina van uw Algerijns paspoort. Hierbij ondersteunt u uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel en enige middel de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5, 48/7, 48/8, 48/9, en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de zorgplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast doordat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande uw identiteit en uw nationaliteit. Tijdens politiecontroles op 5 januari 2024 en 11 januari 2024 gaf u de naam A.(...) B.(...) op, wat achteraf een valse identiteit bleek te zijn. Pas tijdens de politiecontrole van 28 september 2025 maakte u uw echte naam bekend (zie blauwe map stuk 1). Met betrekking tot uw nationaliteit legde u wisselende verklaringen af: soms gaf u aan de Algerijnse nationaliteit te hebben en soms de Marokkaanse (zie blauwe map stuk 1). Gevraagd naar een verklaring hiervoor gaf u aan dat u niet goed Frans spreekt, wat leidde tot miscommunicatie met de politiediensten. U stelt dat u sprak over uw vriendin A.(...) B.(...) , maar dat de politiediensten haar naam ten onrechte als de uwe noteerden (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan echter niet geaccepteerd als verschoningsgrond. In de politieverslagen werd er namelijk geen melding gemaakt van taalproblemen.

Daarnaast moet er ook vastgesteld worden dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden aangaande de datum van uw aankomst in België. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u dat u slechts zes maanden geleden bent aangekomen in België terwijl uit politieverslagen blijkt dat u zich al minstens sinds 5 januari 2024 op Belgisch grondgebied bevond, omdat u toen voor het eerst in contact kwam met de Belgische politiediensten (Verklaringen DVZ, 20.3.2025, vraag 33, CGVS, p. 8, zie blauwe map stuk 1).

Verder kon worden vastgesteld dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Algerije reeds in 2015 zou zijn ontvlucht omwille van de door geschetste problemen en u gevestigd had in Frankrijk. Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat u tien jaar lang illegaal in Frankrijk hebt verbleven en er nooit een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Gevraagd naar de reden hiervoor beweert u dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een procedure om internationale bescherming aan te vragen. U stelt bovendien dat er een medische fout werd gemaakt tijdens een operatie in Frankrijk, waarna u werd beloofd dat u verblijfsdocumenten zou ontvangen indien u gedurende zes jaar geen problemen zou veroorzaken in Frankrijk. Deze documenten heeft u uiteindelijk echter nooit gekregen (CGVS, p. 7 – 8). Deze uitleg kan niet als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard. Het lijkt onwaarschijnlijk dat niemand u in Frankrijk ooit geïnformeerd heeft over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure.

Ook tijdens uw maandenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en telkens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, diende u nooit een verzoek om internationale bescherming in (zie blauwe map, stuk 1). U kan niet stellen dat u op dat moment niet op de hoogte zou zijn geweest van deze procedure, aangezien de politiediensten u op 5 januari 2024, 11 januari 2024 en 28 september 2024 expliciet vroegen of u een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België of in een andere Europese lidstaat, waarop u telkens 'neen' antwoordde (zie blauwe map stuk 1). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u pas 10 jaar na uw vertrek uit Algerije en slechts nadat u werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, ondermijnt in sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees en ondersteunt dat u dit verzoek slechts indiende om repatriëring te vermijden.

Daarnaast legde u ook geen geloofwaardige verklaringen af over uw asielmotieven.

Het is niet aannemelijk dat de mening van M.(...) s broers doorslaggevend zou zijn geweest in de beslissing of M.(...) met u mocht huwen, aangezien zijn vader reeds toestemming had gegeven. Wanneer u werd gevraagd om welke reden zijn vader geen controle zou hebben gehad over zijn zonen antwoordde u dat hij al een oude man was, wat geen overtuigende verklaring is (CGVS, p. 10-11, 13). In een islamitische context wordt de vader immers beschouwd als het hoofd van het gezin, en is zijn mening doorslaggevend bij belangrijke familiale beslissingen zoals een huwelijk. De mening van de broers zou pas relevant worden als de vader overleden of afwezig was, wat op het moment van het voorgenomen huwelijk niet het geval was.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u fysiek werd aangevallen door de broers van M.(...) . U stelt weliswaar dat u een klacht indiende bij de politie, maar u kan hiervan geen enkel bewijs voorleggen. Evenmin slaagt u erin overtuigende verklaringen af te leggen over de reden waarom dit bewijs ontbreekt.

Zo verklaarde u dat er een kopie van de klacht zou zijn bij uw vriendin A.(...) in Frankrijk, maar dat zij geen contact meer met u mag opnemen van haar echtgenoot, omdat u in een gesloten centrum werd geplaatst (CGVS, p. 5). Deze verklaring is niet overtuigend. Het is weinig geloofwaardig dat u bij uw vertrek uit Frankrijk bewust essentiële documenten, zoals een bewijs van een klacht wegens fysiek geweld, zou achterlaten bij een vriendin, zonder zelf over een kopie te beschikken. Van iemand die stelt ernstige problemen te hebben gehad in haar land van herkomst, mag immers worden verwacht dat zij dergelijk bewijsmateriaal zorgvuldig bewaart en meeneemt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u ook dat u na uw gehoor bij de DVZ, toen er u gevraagd werd naar een bewijs van de klacht, contact zou hebben opgenomen met uw stiefmoeder in Algerije, die beloofde naar het politiecommissariaat te gaan om het document in orde te brengen. U zou haar echter daarna niet meer hebben kunnen bereiken (CGVS, p. 5). Ook deze verklaring is weinig overtuigend. Gezien het belang en de onmiddellijke noodzaak van het document, is het niet geloofwaardig dat u en uw stiefmoeder geen duidelijke afspraken zouden hebben gemaakt over hoe het verdere contact zou verlopen.

Bovendien bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat M.(...) s broer, A.(...) , naar Frankrijk zou zijn gereisd om M.(...) mee te nemen, dat u vervolgens alleen naar Charleroi zou zijn gegaan om hem te zoeken, en dat u daar vernam dat M.(...) zich in Duitsland bevond en intussen met een andere vrouw gehuwd was (CGVS, p. 8). Uit het arrestatiebevel van 11 januari 2024 blijkt dat M.(...) B.(...) op straat werd aangehouden door de politiediensten. Bij controle werd vastgesteld dat hij zich illegaal op het grondgebied bevond en in het bezit was van drugs en een som geld. Op zijn telefoon trof de politie facturen aan die naar u waren verstuurd, evenals een adres. Naar aanleiding daarvan werd een huiszoeking uitgevoerd op dat adres, waar u werd aangetroffen. Tijdens de huiszoeking werden ook gestolen goederen aangetroffen (zie blauwe map stuk 2). Deze elementen wijzen erop dat u zich samen met M.(...) illegaal op het grondgebied bevond, wat opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met M.(...) s broers kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw zogenaamde problemen met uw eigen broers die daaruit voortvloeiden.

Daarnaast gaf u aan zelf nooit problemen te hebben ondervonden met de autoriteiten (CGVS, p. 13). Uw verklaring dat in Algerije de mensenrechten worden geschonden, blijft een algemene stelling die u niet concretiseert of onderbouwt met persoonlijke ervaringen (CGVS, p. 15). Aangaande gebrek aan werkgelegenheid in Algerije waarnaar u verwijst moet er vastgesteld worden dat dit geen verband houdt met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 15).

Voor de beoordeling van de situatie waarin u bij terugkeer naar Algerije dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen (CGVS, p. 7 en 8) moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van de eerste pagina van uw Algerijns paspoort. Hierbij ondersteunt u uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit – elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en haar vrees en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster tracht de vaststellingen waarbij haar geloofwaardigheid werd aangetast doordat zij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande haar identiteit en nationaliteit, te verklaren door het feit dat zij zonder legale papieren in België verbleef en onder grote stress stond en dit moet bekeken worden in het licht van een wanhoopsdaad om onmiddellijke uitzetting te voorkomen. Verzoekster overtuigt hierin niet.

Zo blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat haar op 6 januari 2024 een bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van drie jaar en zij geen gevolg gaf aan dit bevel en op Belgisch grondgebied bleef. Op 11 januari 2024 werd dit bevel bevestigd, maar ook hieraan gaf verzoekster geen gevolg. Daarnaast werd terecht vastgesteld dat zij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden aangaande de datum van haar aankomst in België. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde verzoekster dat zij slechts zes maanden geleden was aangekomen in België terwijl uit politieverlagen blijkt dat zij zich al minstens sinds 5 januari 2024 op Belgisch grondgebied bevond, omdat zij toen voor het eerst in contact kwam met de Belgische politiediensten. Hieruit blijkt dat verzoekster er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen. Bijgevolg komt hiermee haar algemene geloofwaardigheid wel degelijk in het gedrang. Het argument dat haar identiteit tijdens de asielprocedure consistent is gebleken, wijzigt hieraan niets. Het algemene betoog dat asielzoekers uit conflictgebieden vaak zonder documenten komen en bij controles uit vrees onvolledige of foutieve persoonsgegevens kunnen doorgeven, verschoont noch verklaart verzoeksters handelingen en de door haar afgelegde verklaringen in de concrete omstandigheden die blijken uit het administratief dossier.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor verzoekster niet kan worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat verwerende partij zich louter baseerde op deze vaststellingen om te concluderen dat verzoekster geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Met de mededeling dat zij taalproblemen had bij de politieverlagen en dit wellicht als verklaring kan dienen voor de miscommunicatie herhaalt zij slechts haar verklaring. Desbetreffend werd terecht geoordeeld als volgt: *“Gevraagd naar een verklaring hiervoor gaf u aan dat u niet goed Frans spreekt, wat leidde tot miscommunicatie met de politiediensten. U stelt dat u sprak over uw vriendin A.(...) B.(...) , maar dat de politiediensten haar naam ten onrechte als de uwe noteerden (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan echter niet geaccepteerd als verschoningsgrond. In de politieverlagen werd er namelijk geen melding gemaakt van taalproblemen.”* Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift overigens louter tot de hypothetische mogelijkheid dat er taalproblemen zijn geweest, zonder deze concreet aan te tonen. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat uit de politieverlagen blijkt dat zij Frans sprak bij het afleggen van haar verklaringen. Bovendien weigerde zij ook al de bijstand van een tolk zoals blijkt uit het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling van 12 januari 2024.

Uit het betoog: *“Verzoekster verklaart daarentegen dat zij in Frankrijk in de veronderstelling verkeerde dat zij legaal kon blijven (zij vreesde repatriëring daar) en niet goed was ingelicht over asielprocedures. Uit deze gegevens blijkt niet dat verzoekster “slechts uit zettingsvrees” asiel zou hebben aangevraagd. Integendeel: pas op het moment dat haar directe leven opnieuw in gevaar kwam (de afwijzing door M.(...) en de hernieuwde dreiging in haar familie) zag zij zich geconfronteerd met uitzetting. Haar beslissing om het rechtssysteem te raadplegen tijdens detentie in België illustreert dat zij bij nawerking van de eerdere bedreigingen alsnog bescherming zocht. Elke aanhoudende vervolgingsdreiging (mede reeds bewezen door de veroordeling van M.(...) s broers in Algerije) rechtvaardigt een asielverzoek, zelfs als het pas later wordt ingediend. Het feit dat zij tijdens grenscontroles aanvankelijk niet sprak over het bestaan van een vluchtverhaal, kan eveneens worden verklaard uit angst en wantrouwen richting autoriteiten. Een gerede vrees om terug te keren in levensgevaar is echter niet minder reëel geworden door uitstel: integendeel, het*

afwachten en opnieuw het risico nemen om opnieuw in gevaar te komen onderstreept juist de ernst ervan. De argumenten van het CGVS over de 'vertraging' zijn daarom ontoereikend om verzoekster haar achterliggende motieven te ontfangen. De eis van onmiddellijke asielaanvraag (zoals het CGVS stelt) vloeit niet onherroepelijk voort uit de wet en moet ruim worden geïnterpreteerd met het oog op de kwetsbaarheid van de asielzoeker." kan enkel blijken dat zij niet akkoord gaat met het gegeven dat haar asielrelaas als ongeloofwaardig wordt afgedaan omwille van het gegeven dat zij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster doet hiermee niets af aan de volgende concrete en pertinente vaststellingen:

"Verder kon worden vastgesteld dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Algerije reeds in 2015 zou zijn ontvlucht omwille van de door geschetste problemen en u gevestigd had in Frankrijk. Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat u tien jaar lang illegaal in Frankrijk hebt verbleven en er nooit een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Gevraagd naar de reden hiervoor beweert u dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het bestaan van een procedure om internationale bescherming aan te vragen. U stelt bovendien dat er een medische fout werd gemaakt tijdens een operatie in Frankrijk, waarna u werd beloofd dat u verblijfsdocumenten zou ontvangen indien u gedurende zes jaar geen problemen zou veroorzaken in Frankrijk. Deze documenten heeft u uiteindelijk echter nooit gekregen (CGVS, p. 7 – 8). Deze uitleg kan niet als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard. Het lijkt onwaarschijnlijk dat niemand u in Frankrijk ooit geïnformeerd heeft over de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure.

Ook tijdens uw maandenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en telkens het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, diende u nooit een verzoek om internationale bescherming in (zie blauwe map, stuk 1). U kan niet stellen dat u op dat moment niet op de hoogte zou zijn geweest van deze procedure, aangezien de politiediensten u op 5 januari 2024, 11 januari 2024 en 28 september 2024 expliciet vroegen of u een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België of in een andere Europese lidstaat, waarop u telkens 'neen' antwoordde (zie blauwe map stuk 1)."

Gelet op deze vaststellingen treedt de Raad verwerende partij dan ook bij waar wordt gesteld dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat verzoekster pas tien jaar na haar vertrek uit Algerije en slechts nadat zij werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, ondermijnt volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees en ondersteunt de vaststelling dat zij dit verzoek slechts indiende om repatriëring te vermijden.

Waar verzoekster stelt meerdere keren te hebben benadrukt dat haar verhaal zich heeft afgespeeld in een context van bedreiging en trauma en dat in stressvolle situaties periodes en data verwarring kunnen oproepen alsook erop wijst dat zij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen persoonlijk alle details heeft toegelicht, begeleid door een tolk Arabisch en haar raadsman, zodat het management van haar persoonlijke situatie nu helder is, beperkt zij zich tot een eerder algemeen betoog doch hiermee plaatst zij de concrete vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas niet aannemelijk. Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk dat zij omwille van een bepaald trauma en stress niet bij machte zou zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Overigens staat iedere asielzoeker bloot aan een zekere vorm van stress en druk tijdens de persoonlijke onderhouds en interviews. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster doorheen de procedure desbetreffend geen opmerkingen heeft gemaakt.

De verwijzing naar algemene informatie waaruit zou blijken dat in Algerije familieafspraken en beslissingen over partnerschap grotendeels bij de mannelijke familieleden liggen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op wat voorafgaat, hieromtrent in gebreke.

Het op algemene wijze naar taal- en communicatieproblemen verwijzen, kan evenmin volstaan teneinde een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er zich op fundamentele wijze taal- en communicatieproblemen hebben voorgedaan, die bij machte zijn om de gedane

vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Dit wordt door verzoekster ook niet nader toegelicht noch uitgewerkt.

Waar zij aangeeft dat het niet onredelijk is dat een alleenstaande vrouw uit een conservatieve omgeving de moeilijke waarheid met enige aarzeling deelt, mede gezien de sociale stigma's rondom ongehuwd samenwonen, komt zij wederom niet verder dan wat algemene beweringen, doch plaatst hiermee de concrete en pertinente vaststellingen evenmin in een ander licht.

Waar verzoekster hekelt dat er door de tegenpartij geen grondig onderzoek is verricht naar de algemene context van gendergerelateerd geweld in Algerije, en meer specifiek naar de situatie van gescheiden vrouwen in Algerije, gaat zij eraan voorbij dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld, zoals *in casu* het geval is geweest. Opnieuw kan de verwijzing naar algemene informatie omtrent de kwetsbaarheid van alleenstaande vrouwen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op wat voorafgaat, hieromtrent in gebreke.

Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal vooringenomen zou zijn geweest of dat haar verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, positief dan wel negatief, waardoor zij als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit bieden. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de ambtenaar van het Commissariaat-generaal *in casu* partijdig zou zijn geweest en verzoekster niet eerlijk werd behandeld.

In weerwil tot wat zij op zeer algemene wijze voorhoudt kan nergens concreet uit blijken dat zij psychische mishandelingen, discriminatie, sociale en familiale uitsluiting en zelfs de fysieke mishandelingen zal moeten ondergaan bij terugkeer naar Algerije, evenals de omstandigheden van extreme armoede waarin zij zou worden gedwongen te leven zonder enige morele of materiële steun.

Het argument dat verzoekster haar land van herkomst met de bron van haar lijden associeert en het leven daar voor haar psychisch en fysiek ondraaglijk is geworden, alsook dat de algemene context van ondergeschiktheid van vrouwen voor haar onverdraaglijk is geworden en dat een terugkeer naar haar land van herkomst bij haar "gevoelens van angst, verdriet of minderwaardigheid zou opwekken die haar morele en fysieke weerstand zouden breken", zijn niet meer dan wat beweringen doch kunnen gelet op wat voorafgaat niet volstaan om in hoofde van verzoekster een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voor zover zij verwijst naar het gebrek aan overheidsbescherming, dient te worden opgemerkt dat dit gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas niet dienstig is.

Verzoekster toont verder in het geheel niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vijftwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF